

[Poul Dam.]

som udtryk for den ret og rimelighed, der ikke kan og ikke skal skrives i en lovebog. Derfor bør lovforslagene aldrig vende tilbage til denne sal.

Kjær Rasmussen: Vi har ikke mange bemærkninger at gøre til lovforslag nr. 33. Det drejer sig om forbud mod ophidselse til angrebskrig, og det har næppe stor betydning i et land med Danmarks militære hartkorn, isoleret betragtet. Men da vi er medlemmer af NATO, må det alligevel være på sin plads at kunne afvise krigsophidseres forsøg på at påvirke befolkningen. Bestemmelsen kan få betydning i det øjeblik, visse grupper ønsker at skabe en krigspsykose, f. eks. gennem en glorificering af USAs angrebskrig i Sydøstasien. Dette blev jo forsøgt gennem forevisningen af den amerikanske film om „De grønne baretter“ her i byen for, jeg tror halvandet år siden. Vi må forstå lovforslaget derhen, at den nævnte film ville være blevet forbudt, dersom denne bestemmelse havde været lov på daværende tidspunkt.

Hvad angår lovforslag nr. 34, så var det jo de afrikanske stater, som ønskede, at FN skulle vedtage en konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination. Med dette forslag tilsigtes, at Danmark kan ratificere denne konvention.

Lad mig sige om selve lovforslaget, at vi finder det meget generelt. Det forekommer os, at regeringen her præsenterer for os et stykke pligtarbejde, den for skams skyld har måttet udføre. Hvis den danske regering virkelig havde haft et ønske om at komme forskelsbehandlingen til livs, havde den grebet situationen helt anderledes an. Så havde regeringen gjort sig klart, at diskriminationen følger en lav social status. Efter vor opfattelse burde regeringen på dette grundlag have gjort sig den danske situation klar. Hvad er det for forhold, man byder fremmedarbejderne f. eks.? Det er først og fremmest rollen som løntrykkere, og dernæst er det dårlige boligforhold, dårlige uddannelsesmuligheder, manglende social sikkerhed osv. osv., alt sammen faktorer, som tilsammen bevirker en lav social placering i samfundet, og med løntrykkerrollen som den faktor, der kan få fremmedhadet til at bryde frem. Men som man vil kunne forstå, er

skylden ikke de fremmedes, og hvis regeringen derfor virkelig havde næret ønske om at komme forskelsbehandlingen til livs, havde den foreslået nogle love, som kunne ligestille fremmedarbejdere og andre på det sociale område. Det er slet ikke nok, som regeringen prøver på det her, at foreslå nogle tilføjelser til borgerlig straffelov. Det gør det ikke, man må have helt, helt anderledes fat og have lavet nogle nye strukturer, således at der bliver ligeret for alle, som lever i dette land.

Hanne Reintoft: Jeg har allerede tidligere her i tinget udtrykt tilfredshed med, at Danmark har underskrevet konventionen om forbud mod propaganda for krig og forbud mod racediskrimination, og jeg har også før beklaget, at vi ikke havde fået konventionen ratificeret og fået den indpasset i vores lovgivning. Jeg skal derfor udtrykke tilfredshed med, at det sker. Det er desværre også nødvendigt, at det sker nu, for vi er, som andre har nævnt, selv så småt her i landet ved at få racemæssige problemer og en vis diskrimination, bl. a. i forbindelse med vore udenlandske arbejdere. Meget ville være nået, hvis der slet ikke var behov for en sådan lovgivning. Men når det er nødvendigt — og det er det — må loven til gengæld være så klar og præcis som muligt. I den forbindelse har jeg et par indvendinger.

Man har været betænkelig ved ordet krig i så bred forstand som i konventionen, og denne forsigtighed har smittet af i lovgivningsarbejdet. Jeg er nok enig i, at handlinger foretaget med FN-styrker til bevarelse af freden efter en resolution i sikkerhedsrådet næppe kan omfattes af begrebet, men samtidig er jeg betænkelig ved at forandre det til ordet „angrebskrig“, da det under de herskende forhold gør bestemmelsen meget, meget illusorisk. Hvornår foreligger der angrebskrig, hvornår skal det indrømmes, og hvilke myndigheder skal tage stilling til, om det er en angrebskrig, f. eks. i forbindelse med en straffesag? Skal det være vore militære partners bedømmelse? Og hvordan har man tænkt sig at fastslå krigens art? Som bekendt kaldte Hitler jo 2. verdenskrig for en forsvarskrig. Det erkendes villigt fra dansk side i dag, at det var en angrebskrig, men hvordan ville man have